

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

detsember 2023 nr 98

SÕNA

Vaata, ma kuulutan teile suurt rõõmu!

MÕTE

Nii teatas ingel karjastele väljal, kuna nood ehmatasid ja olid hirmu täis. Inglise pidi neid rahustama teatades, et siin pole hirmu ja ebakindlust, vaid hoopis rõõm. Suur rõõm Lunastaja sündimisest!

Alati on ju midagi, mis ei lase meil tunda täit elurõõmu või veel enam - rõõmu minu lunastusest, kuid alati on kusagil ka keegi ingel, kes peab siis meie andma kindlust selles, et Jumala sündimine maailma lunastab kõik inimesed ning annab igaihele uue võimaluse. Ja et sind armastatakse!

Suur rõõm? Jah!

PALVE

Hea Jumal! Kingi ka nendel pühadel igaihele rõõmsad ja rahulikud jõulud. Luba, et kohtame mõnd ingliti või muutume ise selleks. Aamen

ÕNNISTATUD JÕULUPÜHI KÕIGILE!

Uus ja lihtne kogudusele annetamise moodus!

Skänni QR ja toeta oma kodukogudust AITÄH!

Üheteistkümnes osa

Liisa Holm põrnitses roosat kingakarpi oma põlvedel.

“Emps, ma arvan, et sa pead seda ise nägema.”

Kingakarbi kaas oli pööningu põrandale kukkunud ning tütarlaps tõstis karbist välja terve paki rohelise paelaga kinni seotud kirju. Veel tuli sellest välja üks pisut kulunud ninaga valge tantsuking. Tütarlaps jäi seda imestunult silmitsema:

“Mida see kõik tähendab?” küsis tüdruk emale arusaamatuses otsa vaadates.

“Tütar, kui ma seda vaid isegi mõistaksin. Kas vanaema pidas kellegagi kirjavahetust nii vanas eas?”

Emma Aune oli korvtoolist tõusnud ja võttis tütre käest lei:

“Vaata, Liisa, siin on kõigil ümbrikutel roosi kujutis. Eks tuleb see pakk ühes karbiga alla kaasa võtta ja hakata nuputama, mis siin majas õieti kõikide nende aastate jooksul on aset leidnud.”

“Emps, nüüd ajad sa küll kummalist juttu.”

Emma Aune tõstis asjad karpi tagasi ja nad jätkasid pööningu korrastamist. Kast eri värvi lõngakeradega tõsteti kõrvale ja kaeti igaks juhuks jõupaberiga.

“Ma tõesti ei tea, mida nende Eesti Looduste ja Nõukogude Naistega ette võtta? Äkki rahvamaja raamatukogu tunneks nende vastu huvi? Ma arvan, et memm on meie eest midagi varjanud ja seda juba väga pikki aastaid. Miks? Kui müüd hästi mõtlema hakata ega me ju seda memme õieti ei tundnudki, nii palju kui me siin Mägimännil käisime.”

“Emps, ma ei saa ju siin kõike nii jätta. Jane, ta läks juba oma tuppa ja ausalt öeldes, olen ma väsinud.”

Nad ei jäänud pööningule kauaks. Emma Aune pilk muutus väga eemalolevaks, kui ta kõõgivalgusti valguses kingakarbi sisu uuesti uurima hakkas. Mälestused tüdrukupõlvest tõid ta mõtetesse palju vastamata küsimusi. Kirjad olid pandud ümbrikutesse. Nad lõhnasid ebameeldivalt. Värisevate kätega avas Aune pealmise neist ja hakkas lugema:

Mu südame valgus, mu täht!

Vaid nädal on möödunud, kui sain Sinult viimase kirja. Täna Sind selle eest kogu südamest. Kas tead, mu südame valgus, et siin Tartus, õitsevad juba kirsid ja kui ma vaatan seda langevat õite- merd, siis meenud mulle Sina. Ma ei tea, Vilma, aga ma usun, et ka Sina tunned sama igatsust minu järele, sest ma ei oska olla enam minutitki Sinule mõtlemata. Keegi tark juudi õpetlane, nime ma kahjuks ei mäleta, on öelnud, et kui armastus haarab mehe südame, on ta otsekui joobunu. Just nii ma tunnengi, mu südame valgus, kui viibin Sinust eemal. Suurem jagu täiskasvanuid ei saa sellest aru, et ka noorelt võib kogeda tõelist armastust, tõelisi tundeid, aga ma ei soovi olla takistus Su õpingute jätkamisel, mu kallis. Järgmine nädal sõidan Nõgesnõmmele. Isa tahab mind küttepude ladumisele appi. Äkki siis mõnel õhtul kohtume? Seniks palju, palju terviseid!

Sinu H.

Aune kuivatas heldimusest silmanurki. Ta mõistis, et need kirjad olid kirjutatud väga palju aastaid tagasi, kuid kes on ometi see salapärane härra H kes memmele oli selliseid kirju kirjutanud? Aune pani esimese kirja ümbrikusse ja järgmist avama veel ei hakanud. Need kirjad vajasis lugemiseks õiget emotsiooni, aga tal ei olnud selleks lihtsalt hetkel jõudu. Mõtisklustest äratas teda kerge koputus välisuksele. Kui ta avama läks, seisis lävel kirikuõpetaja Ploompuu:

“Tervist, kas Seeder Toomas pole teie juurest juhuslikult läbi käinud? Äkki astus siit läbi? Ta pidi täna anonüümsete

alkohoolikute koosviibimisele jõudma, aga nüüd pole teda Nõgesnõmmel keegi juba eile hommikust saadik näinud? Ma mõtlesin siis, et võimalik, et tuli siit läbi või midagi. Teate küll, selline lühikeste juuste, tumeda peaga, keskmist kasvu? Toivo Ummelasega veel suhtleb?”

“Härra õpetaja, me alles kolisime siia ja teie arvates pean ma kohe kõiki kohalikke tundma?” küsis Aune.

“Sellisel juhul vabandage tõesti tülitamise pärast. Head aega!” Kirikuõpetaja läks ära. Aune siirdus kööki.

Mitte midagi ütleva pilguga aknast välja vaadates, tundis naine, et ta on korraka väga väsinud. See väsimus algas kusagilt õlgadest ja kandus reie tagalihasteni välja. Mis siin vanas majas õieti oli aset leidnud? Kes oli too salapärane härra H?

Suurema tahtmisega juures ei suutnud naine seda meenutada. Lapsega lapseeks, aga Aunele jäi mulje, et siin oli selles loos veel midagi taga, midagi mida oli väga raske seletada.

Talle ei meeldinud saladused. Ühe meditsiinitöötaja jaoks pidi selgus kogu aeg majas olema. Küsimused pidid olema vastatavad, raha pidi olema piisavalt ja lastega kõik hästi. Aune oli alati nii soovinud. Teisiti ta ei tahtnud ja võimalik, et ka ei osanud.

Mis tähendas ühtlasi ka seda, et just nüüd tuli naisel pea selge ja klaarina hoida. Ja mis puutuvad siia veel mingid külajoodikud? Tema nimistus linnaski oli ju patsiente, kelle ainus mõte tundus olevat selles, kus saada magada välja järgmine peatäis. Ainuüksi sellele mõtleminegi ajas naisel pea valutama.

Eelolevates nädalates oli nii palju vastamata küsimusi ja mida teha kingakarbist leituga? Tõde, vale, õigustunne, armastus oma lähedaste ja laste vastu. Kuhu see siis jääb? Kas Vilma oli nende kõigi eest midagi varjanud?

Järgneb...

Armastus peab andestama kõik patud,
ainult mitte pattu armastuse vastu.

Oscar Wilde

PILK AJALUKKU

Mida meil on õppida 1001 öö muinasjuttudest?

Kui käesoleva loo autor endale 2000 aasta jõuludeks saksakeelse 1001 öö muinasjuttude kogumiku sai, köitsid teda selle raamatu pildid ning salapärane võlumaailm. Tookord ma vaevalt aduda suutsin, millise pärimuste varakambri olin enda omandusse saanud. Hiljem muidugi lugedes “Aladdin võlulampi”, eestikeelsena, mõistsin, milline lugu selle taga on.

Lähis-Idas, Palestiinas on hetkel ärevad ajad. Kõigile 1001 öö muinasjuttudele on omane raamjutustus kaunist neist, kes selleks, et pääseda tapmisest, jutustab valitsejale igal õhtul ühe kaugest ajast pärineva muinasjutu. Et muinasjutud on jutustatud neiu poolt nii põnevalt ja elavalt, annab valitseja neiu viimaks armu ja hiljem abiellub temaga. Kas ei võiks siis inimkond õppida sellest, mis on nende kultuuris või pärimuses head ja ilusat, selle asemel, et Püha maaga sõdida? Pikkadel ning pimedatel talveõhtudel soovitan see kogumik ühel õhtul küünlavalgel sülle võtta ja mõni muinaslugu kakaokruusi kõrvale läbi lugeda. Töötab hästi!

Karin-Kristel.